

ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ περιάς της ιδεομάδος
ΑΥΓΕΤΕΡΑΝ, ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ καὶ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.**

Συνδρομή ἵταν διὰ τούς λιγότερους συ-
ρομητές δραχ. 15, έξιμητά 6, τριπλ. 3.
Διὰ τούς δὲ ταῖς ἀναγράφεσιν τοῦ Ἰλληνοῦ κράτους δη-
μικῆς δραχ. 10, έξιμητά 8.

Διὰ τὴν ΤΟΥΡΚΙΑΝ, ΡΑΣΤΑΝ καὶ ΑΡΓΑΙΑΝ τι-
μῆς ἕπεις συνδρομῆς δραχ. 24, δικῆς τηγαντηρίαν,
ΤΑΙΑΙΑΝ, ΜΕΛΙΤΗΝ, ΚΑΛΚΟΤΑΝ καὶ ΗΓΕΜΟ-
ΝΙΑΣ, πέντε παραδεστραπάνω φύλαξι διὰ τὸ ΡΩΣΙΑΝΟΝ
ΚΡΑΤΟΣ δικαίας δραχμής μείζηνα.

Αἱ παρόμοιαι προσληρώνονται. Γίνονται δ' ἐν τῷ
πρωτεύοντι δὲ τῷ γραφίον τοῦ ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΟΣ
χίλιαν παρα τῇ πλατείᾳ τῆς Μητροπόλεως. Έν δὲ
ταῖς ἀπορύποις παρ τοῖς ταχυδρόμοις διατίθεται.

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ αἱ συνδρομαὶ γίνονται ταῦτα
οἱ Ἑλληνοὶ ἁυρούμενοι γραψίν βούλευτανι.
ΝΟΤΗΠΟΔΕΩΝ καὶ Ρ. Ἀργυρούσιον ἢν ΣΩΤΗΡΗΝ
παρὰ τὸ ἱερότευ, τοῦ Ἑλληνοῦ ταυτόδομον καὶ
Αθ. Παναγιωτοπούλου· ΕΛΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ παρὰ εἰ-
ς Λαστοτόπειον· Μόλονα· ἢν ΚΑΙΡΟΝ παρὰ τῷ Ἑλληνῷ
προτετατελεῖν ΓΑΛΑΖΩΝ παρὰ τῷ κ. Βρετζογ. γραψ. τοῦ
τοῦ ὑληγνοῦ προς ἐν ΒΡΑΙΛΑ καὶ ΣΤΥΛΙΩΝ παρατοῖ
Πλάτην, προς Τσαραβᾶ καὶ Π. Βασιλείην ἢν ΙΑΣΙΝΑ
Γ. Ελαγγαλέων ἢν ΒΟΥΚΟΠΕΛΕΤΟΝ παρά τοῦ κ. Γκόφ-
γε· ἢν ΒΑΡΝΗ παρὰ τῷ Δείνη· ἢν ΚΑΛΚΟΤΑ τῷ
κ. Σαράντη.

Ταῦτα καταχωρίσσονται ὡς ἐκστηνεύονταις μέχρι<sup>τῶν 10 στήγων δραχ. 3. Αἱ διατρίβαι προσληρώνεται
ταῦτα κατ' αποκοπήν.</sup>

Σ. ΗΜ. Οδοιπόροις ἢν τὴν ἀπεργίαν διετείθῃ δημοκ-
ατικαὶ χωρίς νὰ μάς εἴδουν σε δημόσιος ταχυδ.
Ιανουάριον, ὅτι προσληρώθη το ἀνάλογον ἀντίστη-
μον τῷ καταχωρίσσονται.

[Ἄγνωστος συγγραφέας]

Αγάπα τον πλησίον σου

Τραγωδία εις πράξιν μίαν

εφ. Εθνοφύλαξ, Αθήνα

1. 10 Ιανουαρίου 1866, σ. 3-4
2. 14 Ιανουαρίου 1866, σ. 3-4
3. 21 Ιανουαρίου 1866, σ. 4

1. 'Αγάπα τὸν πλησίον σου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ· MIAN.

ΣΚΗΝΗ Ι.

*Παρίσταται ἡ ἐν Κωνσταντινούπόλει πλατεῖα
τοῦ ιπποδρομείου.*

(Τέσσαρες νέοι περιπατοῦν· εἰς τούτων ἔσταται καὶ λέγει αὐτὴν. "Ω ! ἡ χολέρα ! Ἀλλὰ τί φεινε ὁ Παῦλος ; Φοβοῦμαι.
(Μετ' δλίγον προβαίνει ἐκ τῆς γωνίας ἄλλος.)

ΟΛΟΙ. Α ! Ίδου τέλος πάντων ὁ Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ. Καλημέρα, Γεώργιε, καλημέρα, Ιάκωβε. Ήσού
καὶ ὁ ἀδελφὸς Χρήστος. Καὶ σὺ ἐδῶ, Μιχαὴλ. Τριάθετος
καὶ ἐπρεπε νὰ μὴ ἔξελθῃς. (Δίδει τὸ χέρι εἰς ὅλους καὶ ἀσπί-
ζεται τὸν Μιχαήλ). Α ! ἔκαμες κακά, ἔκαμες κακά νὰ ἔξελθῃς.
ΜΙΧ. Δὲν ἔχω τίποτε. Ἀλλὰ εἰπέ μοι τὰ νεώτερα.

ΠΑΥΛΟΣ. Θλιβερὰ ἀδελφοί· καὶ ἄλλα θύματα Μασώνων
σήμερον. Εἰς Γάλλος καὶ δύο Ἄγγλοι ἐτελεύτησαν ἀπὸ χολέραν.
Ήδη ἡ ἀδελφότης ἀριθμεῖ 33 θύματα, καὶ Κύριος οἰδεν ἀκόμη,
καθότι ἡ χολέρα θερίζει ἀνηλεῶς. Πτωχὴ Κωνσταντινούπολις,
ὅμοια παραδείσου ! Απαίσιον 1865.

ΧΡΗΣΤΟΣ. Μή τις τῶν ἀδελφῶν θειλιάσας ἀπῆλθεν εἰς τὴν
ἔξοχήν.

ΠΛΑΥΔΟΣ. Οὔδεις. Ἀπαντες ἀμαρτηθῶσιν η μάθωσιν ἐν
κροῦσμα, φίπτονται εἰς τὸν κίνδυνον ἀπαθῶς, καὶ δίδουσιν εἰς
τοὺς ἀσθενεῖς πᾶσαν τὴν δυνατὴν βοήθειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Εὖγε ! Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν θανόντων ἀδελφῶν.
 Ἀπέθανόν προσφέροντες τὴν συνδρομήν των ὡς ἀληθεῖς Μασῶνοι.
 Εἴγενοντο τοῦ ὄρκου των καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης Θύ-
 ματα. Γίς δύναται γὰρ λησμονήσῃ τὸν ἡρωϊσμὸν των. Μάλιστα τοῦ
 ἀτυχοῦς Δημητρίου, δεστις ἔσωσεν ὁλόκληρον τὴν πτωχὴν ἐκείνην
 τοῦ ἀρτοπώλου οἰκογένειαν. Ἐνθυμεῖται, Ἱάκωβε, ἦτορ ἡ αἱρά
 ἐμοῦ, τοῦ καὶ τοῦ μακαρίτου γὰρ ἐπαγγυπνῶμεν εἰς τὴν συνοικίαν
 τοῦ Γαλατᾶ. Αἴρνης ἀνυπόδητος κόρη, ἔξελθούσα πενιχρᾶς κα-
 λύδης, «βοήθεια, ἔκραξεν, δὲ πατήρ μου προσεδλήθη ἀπὸ χολέ-
 ήρων, καὶ οὔτε ἵστρος ἀπὸ πρωίς τὸν ἐπεσκέψθη, οὔτε τὰ
 «μέσα ἔγομεν διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἰατριγάν». Ἐνθυμήσου μὲ πολὺν
 ἀταράξιαν στραφεῖς πρὸς ἡμᾶς εἶπεν «Ἄς ὑπάγωμεν», καὶ μὲ
 ποίαν συγκίνησιν εἰς τὴν κόρην προσέθηκεν, «δόηγητόν μας εἰς τὸν
 «ἀσθενή». Εκεῖ εἰσελθόντες εἰδομεν, ἀδελφοί, προσωποποιημέ-
 ντην τὴν δυστυχίαν, καὶ ἀμὲρος ἔπος ἀλλ' ἔργον, ὁ μὲν Ἱάκωβος ἔτρε-
 ξεν, ἵνα ἵστρος ζητήσῃ, δὲ Δημητρίος γονυπετητας παρὰ τῷ
 ἀσθενεῖ ἡρῷε τὸ τρίψιμον.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Τὸ ἐνθυμούματι. Καὶ εἶναι δυνάτον γὰρ λησμονήσω
 τὴν ἐντύπωσιν. «Οταν ἐπανῆλθον μετὰ τοῦ ἵστρου, πλησιάσας με
 πάρκυτα δὲ μακαρίτης, — «ἔφράντισας καὶ διὰ τρόφιμα», μὲ λέγει,
 «ἡ οἰκογένεια αὕτη ἴως πεινᾶ.» Ἐτοιμός να ἔξελθω ἐκ νέου,
 ἐρατήθην ὑπὸ τοῦ ἵστρου, εἰπόντος, διτὶ προτιμότερον οὗτον γὰρ
 ἀπομικρυνθῆ ταχέως ἡ οἰκογένεια, διότι εὐρίσκεται καὶ αὕτη εἰς
 κίνδυνον. Τότε μὲ ἀγγελικὴν φωνὴν ὁ μακαρίτης, «παράλαβε τὴν
 «οἰκογένειαν», εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον, δώσας εἰς αὐτὸν δὲ τι
 χρηματικὸν εἶχε, οκαὶ ἀπέλθε εἰς τὴν ἔξοχήν. Ἐπειδὴ δὲ ἀγ-
 τέτεινεν ἡ σύζυγος, «πῶς, τὴν λέγει, ἀνθίστασαι· πέντε ἀτομα
 «ἴντος δυστύδους καλύδης καὶ τὴν οἰκογένειαν ὅλην καὶ τὸν ἀσθενῆ
 «ἐκθέτουν εἰς κίνδυνον. Ἀκολούθησον τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν καὶ
 «μαίνε τῆσμος· μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κοινοῦ πατρὸς, θάσωθη ὁ
 «σύζυγός σου. Πήγαινε, γύναι, πήγαινε, θάσητε πᾶν ἀναγκαῖον·
 «μὴ διστάζης, καὶ δὲ ἀσθενής θὰ λάβῃ, πᾶσαν περίθαλψιν· ἐγὼ ὁ
 «ἴδιος θὰ τὸν σέρι· πλησίον σου, πήγαινε.

MIX. (Δαχρύων). Ναί ! δὲ ἀσθενής ἐσώθη ἀλλ' ὁ Δημητρίος
 ἔκτεινεις, φαίνεται, καὶ κοπιάσας προσεδλήθη καὶ . . . (Κλίνει τὴν
 κεφαλήν).

ΠΑΥΛΟΣ. Καί ! . . . μετέβη εἰς τὰς οὐρανίους μονάς, δῆποι
 ταύτην τὴν στιγμὴν δέχεται μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τὰς εὐλο-
 γίας τοῦ Παντοκράτορος, διότι ἀπέθανεν ἐκπληρώσας πιστῶς
 τὸν ὄρκον τους . . . «Ἀγάπε τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» . . . Εἴος
 να ἐκπληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ καθήκον μας εἰς τὴν ἀνθρωπό-
 τητα δημοσίου, Ἰδοὺ βώμιον (ἴξαγει βαύκαλιν καὶ κύλικα μι-
 κρὸν) ἃς πίωμεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως, τῆς ψυχῆς των.

(Ἀκολουθεῖ)

2. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

ΣΚΗΝΗ ΙΙ.

Παρίσταται ἡ ἐρ Κωνσταντίνου πόλει πλατεία
τοῦ ἵπποδρομείου.

(Συνέχεια· ἔδε τὸ ὑπ' ἀριθ. 913 φύλλον.)

(Ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τῆς πλατείας εἰσέρχεται νέος τις, φωνάζων, κύριοι, κύριοι. ("Απαντεῖς στρέφουσιν").

ΠΑΥΛΟΣ. (Μετὰ σπουδῆς) τί τρέγει;

ΝΕΟΣ. Ή μήτηρ μου ἀπέθανεν ἀπὸ χολέραν καὶ δι πατήρ μου προσεδιήθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ κινδυνεύει.

ΠΑΥΛΟΣ. (Πρὸς τοὺς ἄλλους) τίς ἐστιν ἡμῶν εἶναι ἔκτακτος;

ΙΑΚΩΒΟΣ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Συγχρόνως) Ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. (Πρὸς τοὺς δύο) πηγαίνετε ἀμφότεροι. (Στρέφων πρὸς τὸν Χρήστον). Σὺ πήγαίνεις εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σταυροδρομίου νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ γείνη ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἀδελφῶν. Ἐγὼ (κυττάζων τὸ ὡρολόγιον) ὦ! τρίτη μ. μ. ἐγὼ μὲ τὸν Μιχαὴλ θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἀντικαταστήσωμεν τοὺς Ἰταλούς ἀδελφούς. "Ἄς φιληθῶμεν (φιλοῦνται τρις ἔκαστος καὶ ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Μιχαὴλ καὶ τοῦ Χρήστου)

ΙΑΚΩΒΟΣ. Γεώργιε, ἐλθέ. (Πρὸς τὸν νέον μακρυνόμενον). Μὴ φεύγετε, κύριε, θὰ μᾶς ὁδηγήσητε.

ΝΕΟΣ. Υπάγω νὰ προσθάσω τὸν θεῖόν μου ἀναγωροῦντα διὰ τὴν ἔξοχήν μόνον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ηλθον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Μὲ ἀποστροφὴν) τούλαχιστον εἰπέ μας ποῦ εἶναι ὁ οἴκος.

ΝΕΟΣ. (Ἐξακολουθῶν νὰ μακρύνεται) N. 44. Εἰ; τὴν πρώτην ὁδὸν ἀριστερά. (Φεύγει).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ίδού ἀνανθρος; οὗτος ἐγκαταλείπων τὸν πατέρα του εἰς τὸν κίνδυνον. Όποια φρίκη σήμερον! . . σύζυγοι συζύγους ἐγκαταλείπουν, ἀδελφοὶ ἀδελφούς, γονεῖς τὰ τέκνα των καὶ δλοι τρέχουν νὰ σωθῶσι, ν' ἀποφύγουν τὴν εἰμαρμένην. Ω ἀνθρωπότης ματεία! ("Απέρχεται μὲ τὰ τοῦ Ἰακώβου).

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ.

(Παρίσταται μεγαλοπρεπῶς ἐστολισμένον δωμάτιον).

ΕΙΣ ΑΣΘΕΝΗΣ. Οὐδείς! Οὐδείς μὲ ἀκούει! Η σύζυγός μου ἀπέθανεν ἀδοήθητος, ἀλλ' εἶχε τούλαχιστον τοῦ συζύγου τὴν παήγορον φωνήν. Ἐγὼ δύμω; μόνος δλόμονος, οὐδὲ συγγενής! οὐδὲ

ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ

νητορέτης! Καὶ αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου ἀνεγάρησε, καὶ αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου ἀνεγάρησεν, οὐδὲ ἔνι ὑγίασε τούτοις τοῖς μὲν εἴπη Τίς οὐκ ὄντας τούτον νεκροφόρους νὰ τὴν σηκώσωσιν. Οὐδές μου ἀρί γε διὰ τὶ ἀργεῖ τοσοῦτον; Οὐθέδης νὰ τὸν διερρύξῃ. "Ω! πόσον ὑπορίπω. Εἶναι ἀπαίσιον νὰ ἀποθάνω μόνος! μόνος... Τι σημαίνουν τὰ πλεύτη δυσα! δυτικάζει καταχρώμενος. Τὰ παράτημα δυσα ἔχω πρέξεις; τόσα καλά καὶ κακά εἰμιαμένος; Η Ω απαίσιοια.

ΣΚΗΝΗ IV.

(Ἀκούοντας: βιδίσματα ἔξωθεν, καὶ κατέποντα εἰσέρχονται νεκροφόροι τρεῖς. Μή ιδύντες δὲ τὸν ἀσθενὴν ἡργισαν νὰ ἀρπάξων δὲ τὶ πολύτιμον ἀπήντων).

Α'. ΝΕΚΡΟΦΟΡΟΣ. Ξερτίρη, Περδίκα, τρέξατε, τρέξατε νὰ συνάψωμεν δὲ τὸν ὄντας τούτον καὶ ἀλοισύως παίρνουμε τὸ λείψανον ἀλλὰ τὸν τίμονα ποὺ εἴμεσθα θά μαρτίσουμε. Θά δεις ἐγένεσιν τοῦτον δικούς νὰ τὸ ξίρεται.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Parole d'honneur, Γιαράκι, καθὼς λέγουν οἱ Φραγκισέζοι. (Τρέψαν καὶ πλησιάζουν τὴν θυντήσαν) οὐχ! οὐχ! ἔχει δικαιολόγιον (τὰ ἔσχατα βιβλιώτι). Σπίγγο, κύτισε σ' αὐτὸν τὸ τραπέζι τοῦς; νὰ τὸ ξίρεται.

ΑΣΘΕΝΗΣ. (Μὲ φωνὴν ἀγωνιώδη) Βοηθήσατε μας καὶ σᾶς ὑποσχόμει... .

ΣΗΝΤΡΟΣ. (Στρέψων πρὸς τὸν ἀσθενῆ) οὐ εἶναι καὶ ἀλλος ἑδῶ ἀρρέωστος. Μᾶς ὑπόσχεται ὁ ἑρίης, τί μᾶς ὑπόσχεται. (Πρὸς τοὺς συντρέσσους του συγγέλλα) προσέξατε μὴ ταῦτα; Ιδή, ἀκόμη δὲν ἔσκοκκιλωτες, καὶ τὶς ἔξεύρει! Καλέν θι τὸ νὰ τὸ τάντως διὰ νὰ ξεμπερδεύσουμε τοὺς φορέα για πάντα ἀπὸ τὸν μέσα. (Δυντάχ) Μὰ σὺνει φυγή σὲ ποιτέχμου σπήται. Θυμάστε τὸν ποὺ μὲ εἰδοποίησε... . Μπροσύρ καὶ σὲ μὰ καρότσα καὶ φυγιά.

ΕΦΕΤΕΡΗΣ. 'Αλι' [δὲ ἀλλος] ὁ μασκομυρωδέστος, τὶ φωνής ἔκκληνε, τρέχων ποντάσι τὴν καρότσα. Θεέ μου! Θεέ μου. 'Αλλά ποὺ τρέται καὶ τετράδη' (κατεβάζει συγχρόνως τὸν πάχυν τοῦ δεξιοῦ ψευχίονος καὶ κινεῖ κύτον ἀπὸ τὰ διπτορίσιν ποὺ; τὰ δόπισθεν).

ΑΣΘΕΝΗΣ. Βοήθεια χριστανοί! διὸ τὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. (Πλησιάζων καὶ ἀνοίγων τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου συναλλει γρήγαλτα καὶ ἔχει τὰ νῦντα πρὸς τὸν ἀσθενῆ). Τὶ φωνής εἰς ἔμπειρος ή δική μας; ὑπηρεσία είναι διὰ νὰ μαζώνουμε πεθαμένους, καὶ ὅπλα νὰ κυττάσουμε ὁρρώστους; (Συγχαλλὰ προς τὸν ἀλλον). Βρέ δάκερος, τὸν πνήσουμε, θπως ἔπινξε προχθές; έναν φραγμάτων. Μή μ' ἔσκασε στὸ θεό μου, δὲν κύταξε τὸ γάλι του ποὺ ξεψύγηε, ἀλλ' ἐμουρμούριζε τάχα νὰ γέρε δ δραπάλης δ δυστυχῆς τὴν οἰκογένειάν του. Νὰ καὶ γά σ' τὸ λαρύγγη τοῦ διαβόλου τὸν ἔθειο.

ΕΦΕΤΕΡΗΣ. (Τολμεῖσαν τὸ σῶμα). 'Αληθεία, Περδίκα, ἔπινες κανίνα. Τὶ σού ἔκκλησε, ἀθερόδε;

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Τὶ μοῦ ἔκκλησε; Ήλυσμασύριζε, καθὼς σᾶς εἶπα, καὶ δρόγοτε νὰ πειάνη. Δὲν καταλαβάνης τάχα τὶ μοῦ ἔκκλησε. Επειτά γένελα καὶ νὰ τὸν ἐγένεσιν ποὺ διαποίησε... .

ΕΦΕΤΕΡΗΣ. Αμαρτία, καύμανε.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Τὶ ἀλαρτία, μωρέ! Ήτον φραγκοπᾶνος. Καὶ νὰ θῆς σὲ λαγκά γῆθεν δύω ἀλλοι; ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διειδέλους; καὶ ἔλεγχην πάσι καὶ ἀλλοι; ἀ δε λ φ ὁ σ καὶ κάτι ἀλλα κορακιστικά ποὺ δὲν καταλάβειν. (Πιέται τὸν κόρρον του).

ΕΦΕΤΕΡΗΣ. Αὐτὸς εἶναι καλοὶ ἀνθρώποι, ὃντας ἀδελφάς τοῦ ἔλεους, βοηθοῦσαν τοὺς πτωχούς, κυττάζουσαν τοὺς δρόσωτους.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Βρέ! τί καθέσσαι καὶ μοῦ φύλλει; τὸ Λάζαρο. Αὐτοὶ τσακίζουν ταῖς εἰκόναις, κάλμουν οημεῖα ἀλλ' θρυμβάκει, τρώγουν τὰ παιδιά... .

ΣΗΓΓΡΟΣ. Οὐδὲ! νὰ μὴ εἶναι μπακμπούλες; Τὴν κακή σου φλάκα! Ποῖς, κυττάζουκα, σου τὰ εἴπεν αὐτά;

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Ήλος μοῦ τὰ εἴπει! Μοῦ τὰ εἴπεν δ Βιτσέντσος ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ ἔχει βασιλειὰ παπᾶ καταλαβάνεις, παπᾶς καὶ τοὺς ἀφώριτα καὶ ὅλας καὶ μοῦ δειπνεῖς καὶ τ' ἀφοριστικὸ στήνη ἔρημερίδα.

ΣΗΓΓΡΟΣ. (Γελῶν). Διάδεκτες τὴν ἀλλη φημερίδα; Αὐτὸς δ βασιλειάς ήταν σύντροφός τους καὶ τὸ γύρισε δ μπαπάσης. Εγώ ζέρω καλά αὐτοὶ κυττάζουν δρόσωτους, κάλμουν καλά πράγματα, φύτευτα μέντα, σὲ θέλης, ποὺ γάλακτο προσγένει στὰ Τατάσια, πόσους

γιλύτωσαν ἀπὸ τὴν χρέερα καὶ πόσοι, ἀρχοντέσπουλα ἀκόμη ἀπέθναν ἀπ' αὐτούς.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Καὶ δίκιο νάγκης; ποῖος τοὺς ἔδειλε, σὲ παρακαλεῖ νὰ γλυτώσουν ἀρρέωστους; διὸ δὲν πέθινε, κυττόι, κανένας, πῶ νὰ δρίσκομει μεῖς; νὰ καζχντίσουμε; Δὲν πάτε νὰ γχθήτε ποῦ λυπό θετε τέτοια ἀνθρωπότης δρωρισμένη.

ΕΦΕΤΕΡΗΣ. Πάμετε, ἀκούω δρόντω ἔξω, ἐλάτε νὰ σηκώσουμε πλέσω τὸ λείψιον. (Προσχωρεῖ πρὸς τὸν παράθυρον, διερεύεται στην τάξης τοῦ πατέρα, έπανεγχέμενος). Γρήγορα, ερχονται, γρήγορα. (Σηκώνουν τὸ πιάτα καὶ φεύγουν) ('Ακολουθεῖ).

ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ

τη, έτι θά συναντηθώμεν έκει (δεικνύει πρός τα ἄνω). Έδω είς τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν βίσον μόνον βάσανα υπάρχειν· έκει! έκει εἶναι καὶ γαλήνη.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μαρέ! φρόντισε νὰ σωθῇ εἰναι οἰκογενέαργητη;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Εἰς μάτην. (Έργεισαι ἐπὶ τῷ γραφάντων καὶ ἀριθμῶν γραφήν.) Αλλ' ίδοι (τίνει πρὸς τὰ ἄνω τὸν χεῖρα), ίδει βλέπω έτει εἰς τὸ θύρος, φέροντα δικάνθινον στέρνον, τὸν ἀργυρόν τῆς εὐχαριστίας ὅμοιοράτις, περιστοχόμενον ὑπὲρ ἀγγέλων. Ήσρ' αὐτῷ πετῶσιν, ἀπ' ἔνθες μὲν σεβασμίσσις τις γέρων φέρων ἐπὶ τοῦ πεπάντου πνωπὺν πελέκυντος τραύμα, ἀρ' ἐπέρισι οἱ ἀπότολοι τοῦ Γένους, εἰς ἀδελφοῖς τοῦ μαυρικοῦ δεῖπνου. Τίς τάχα νὰ ἡμοι ἐκείνος ὁ ἔχων συντετριμμένας τὰς κυνῆμας καὶ συνάζων «έλυτρῳθη τῶν βασινιστηρίων τῆς λεπτῆς ἔξετάσεως»; Ποτὸς δὲ φέρων αἰματηρὸν εἰς τὸ στήθος ἀνατίην ἔτι πληγὴν μὲν ἀνθρώπαν στραυψόρδου καὶ κράδιαν Ἱερουσαλήμ τὸ Κορούσινόν τοῦ! Τίς δὲ ἀνθεδυμένος τὴν ἀναμφορωτικὴν τοῦ 1789 στολὴν καὶ κρατῶν τὴν σημαῖαν τῆς προσέδου, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπικῆς εὐημερίας; Οἱ φέρων φωτιστελέντων καθηγαμαντένην ἀπὸ τὰς ἀπέιρους πληγὰς τούς καὶ κραζῶν ἕως πότε Ἐλλάς μου θὲ καὶ ξανθὴ τίς νὰ ἡνι; Οἱ παρ' αὐτὸν τούλαχιστον ζωηρὸς ἐνυφύλαξ, γῆτῶν τῆς Ἰταλίας τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν πτῶσιν τῆς Ρώμης; . . . οὐδὲ τί τείνεισι πρὸς μὲ πάντες τὴν κεῖρα; Ποτὸς συντη γνωστὴ ἀντηγειτεῖ εἰς τὰ ωτά μου, ἀγγέλλοντα μοι, ὅτι ἔκει βριλεύει ἡ ἀληθῆ ἐλευθερία, η ἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἐκείνων, δοσὶ ἐπράξιν ἀγαθὰ εἰς τὸ δοκιμαστηρίον αὐτὸν τὸν θυητοῦ! Οἱ τοῦ καλούτος! μὲ καλούσιτος! (Διαστάσι.) Θάνατος! Ιάκωβος! (Επιτέλει.) Οἱ Παῦλος εἰς νείκα τοῦ διδάσκαλου ἀξέρχεται δρομεῖσις).

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. (Κλαίων.) Μή μὲ λάγησο ούτω. Θά κάρησε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Συνεργάσμενος.) Αποθύητω, Ιάκωβοι. Απάρετητι ἐπέρισσος μου τούς διδάσκαλούς θέλους καὶ εἰπε τους, δει τοῦ πληρώσως δυοντας θύμησθην τὸ καθηγόν μου. (Ἀσπάζεται διλογίας καὶ λειτουργίας).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Μὲ φωνὴν διδαγμηράν) Γεώργιε! Ιάκωρε πρόσθιστον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Συνεργάσμενος.) Αποθύητω, Ιάκωβοι. Απάρετητι ἐπέρισσος μου τούς διδάσκαλούς θέλους καὶ εἰπε τους, δει τοῦ πληρώσως δυοντας θύμησθην τὸ καθηγόν μου. (Ἀσπάζεται διλογίας καὶ λειτουργίας).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (Κλαίων.) Μή μὲ λάγησο ούτω. Θά κάρησε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Οχι! Οχι! Ιάκωβος, τὸ ἔννοιο! αργάζει τὸ φῶς νὰ ἐλείπη. (Πρέσι τὸν διδάσκαλον.) Θάνατος μου, ἀγγίζει η τελευταία στιγμὴ μου, καθηγός πληγόν μου, τὸ θέλω.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Θίρροι! Ι δὲν ἔχεις τίκτε. (Ηληστήσει καὶ γανγκυτεῖ).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Νατ. Εἰς αὐτὰ τὸ εἰπω. (Μὲ ἀγωνίαν). Εἴναι μοῦμαρι ζωηρῶν; ἀπόμη δὲ μὲ συνήτησας τὴν ἡμέραν, καὶ ήνω; ἀδελφός μὲ ἐνήργαλλισθως. Οἱ δρθαλμοὶ σου δὲν είγουν θάκρους, εἴχον αἵμα. Μείνε εἰς τὴν πατρίδα, μ' εἴπεις. Φυρτώθαλει τὰς περιφέρειας σου. Η διεργάτη σου εἶναι ἀδελφόνιος. Μέσον προσέρρες καθ' θείας. Δένε ἐδέλθην, διότι εἰχεις γονεῖς διαμένοντας ἀπὸ σέ. Τότε φίλημα ἀδελφοῦ, φλογερὸν ἀντηλλάξαιμα, καὶ τὰ χεῖλα μας ἐψύχοισαν δρόκον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μά κοινωνία! κοινωνία ποταπή!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Μή αὐτή; τὴν κοινωνίαν. Η κοινωνία πιστεῖσθαι, ἀνατραπεῖσθαι κακῶς, διτις φρεστή εἶναι αἱ ἀποδείξεις καὶ ή εὔνοια. Η κοινωνία ἀπορεῖ, διτις ἀπαντεῖ, ἀληθῆ ὑπερφρόμεναι, διότι χαμητεῖς μόνον ἐσυνήθισαν νὰ ἀντικρύζῃ. Εγὼ τὴν μαρογενήσιαν πλουσίας οἰκογένειας, Σάζ; ἔδειπον ποτε, εὖ; εὖ; θεάματά, καὶ ζηλεύωντας ἡδιλητούς νὰ μαρτυρῶ τὸ περιθέματά τους. Εγένετο Μαζωνός. Ἀλλ' θ πατριόδος μου οἶκος τὸ ἐθεωρήσαντες ὡς ἐγκληματα, καὶ διὰ τοῦ θερμοῦ του, μού προσέφερε τὸ συνάλλαγμα τῆς διατυχίας· ή δὲ πρότηλης μὲ κατεσίωξης. Πλακώμενος ἐνθειασθεὶς, ἀνήραντος εἰς οἰκον εἰσεβδή. Μετὰ παρέλευσιν ἔτους! εὖ; πάτε, ἀσκερθην, θεὶς ήλικι καὶ βρύσα; εἴλον σύγχυγον καὶ τέκνον μακρύν, περὶ ὅλην ὥραιαν νὰ φροντίσω. Οθεν τὸν θερμότερον καὶ μετέθηψην ἔκει, διποτὸν θάρρους καὶ διαπότεται ἀλέγων. Επιστολὴ ιεστήριος πρὸς τὸν πατριόδος οἴκον ἔτηχεν ἀπαντήσεως δύοις: ἐπειδὴν, διετέλεσαν ἀλάμδωνος, αρ' ὅτους ἐγκλημάτια ἐμμετόπως. . . τῆς σιωπῆς. Τὰ ταχιδρομεῖσιν ἡτοι ἐπιστρέψεις διὰ τοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς μου ἐπιστολάδων. Παραλαμβάνω τὴν σύμμοντον μου καὶ μεταδονίον ἕπου ήτων. Εἴρω τὴν θύρα κλειστέμενην· κατεῖ; ματήρ, ἀπρωτά. Η μαγκάσασθην νὰ καθήτωσι τὸ ἀπέναντι πανδρείσιον; οὐλά! ἐνδέξασθην καὶ τὰ παρθενερχα. Τότε γηνάσσει, διτις μόνος γηνάσσει εἰς τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν βίσον, διτις γηνάγησε, διτις μόνον γηνάγησε εἰς τὸν χεῖρα τοῦ πατέρος, φωνὴ συλλύγου ἐπέχυνει εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀπελπισθητή, καὶ τοῦ δρθαλμοῦς ἐκλέστη. Θρολογώ, διτις ἀδισταστή. Μή μὲ μεροθή; Θάνατος, διότι τοῦ ἀπέκρωφος Απόρρος μὲ ἔχων ἐργασίαν, ἐζήτησε, δημοσίαν θέσιν καὶ ἐδώκα αἴροντας εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, τὴν ἀγέρμονον δάκινο πειθώσαν ἐκ νέου. . . (Ἐκτός ἀμυκτοῦ). Επέτεις εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν, διτις πλακώματος τοῦ Θεοῦ ἐπαγγειον ἀπὸ γολέρων καὶ καθηγόν μ' ἐκάλει πλήστιον τινόν. Εἰπέτεις

Ο Μαζωνός, . . . ζητεῖ τὸν ἀνάρτον σίασθήποτε θρησκείας, πατέρων τάξεως καὶ προνύματος. . . . σεβόμενος τοὺς νόμους ἐργάζεται εἰς τὸ θερμότερον, μὴ θηρεύοντας εὐνοῖς; ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του, θεωρεῖ ὡς βάρη τὸ ἀξιωματικὸν ὑπηρέτην τοῦ θεού τοῦ, τοῦ πτωχοῦ, τιμωρεῖ τοῦ ἐγκληματος, κρίτης τοῦ ἀδικούντας, προστάτης τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ λάτρη τῆς ἀληθῆς ἐλευθερίας. (Η μαυσική δὲν ἀκούεται πλέον). Ίδοι οἱ Μαζωνός, Εἰη δέληγας τοῦ σύμπαντος ἀρχιτέκτων θεούθεος. (Εἰσέργεται ο Παύλος, φέρων φέρετρον καὶ ἐν αριθμοῖς, ἀπότα περιτιμένων: ὁ διδάσκαλος, καὶ ἐπιδεικνύων τὸ φέρετρον λέγει ματηκόν: ἐπ' αὐτὸν τρία: μὲ τὸ τρυφίον). Ίδοι τοῦ θυητοῦ τὸ τέρμα. Μημηθῆσε τὸ Γεώργιον (Π σκηνὴ πίπτει).

ΤΕΛΟΣ.